

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 46874 t.n.v. de Penningn. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

21e jaargang nr.6

nadruk verboden

1 oktober 1976

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden dient volgens programma door u vanuit de zaal worden gesteld. Wilt u uw keuze kenbaar maken?

x Er is geen onderwerp, wel een vraag. Ik zal die even halen. Tevredenheid?

- Daar vraagt iemand iets over tevredenheid. Deze ontstaat op het ogenblik, dat je afstand doet van je illusies omtrent jezelf, hetgeen je bent en hetgeen je zo al nodig hebt. Maar terug tot de vraag.

x Is het waar, dat de engelse Mary Brown composities doorkrijgt van Liszt, Bacht, Beethoven? Indien ja, hoe komt het dan, dat dezen zoveel slechter zijn dan de werken, die zij tijdens hun leven hebben gemaakt? Waarom doen deze komponisten dit? Is het zo, dat je na dit leven nog steeds bezig blijft, met hetgeen je tijdens dit leven deed? Is dit ook zo met Godfried Bomans? Hier geldt immers ongeveer hetzelfde?

- Ik moet tot mijn spijt toegeven, dat dit inderdaad meer een vraag is dan een onderwerp. Ik kan er natuurlijk wel een lang antwoord op geven, maar of dit voor u veelzeggend zal zijn?

De belangrijkste vraag is wel: blijf je na de dood nog bezig, met hetgeen je op aarde deed? Het antwoord daarop dient echter zeer nadrukkelijk "neen" te luiden. Er zijn wel uitzonderingen op deze regel, maar dit zijn inderdaad excepties.

Wanneer men b.v. op grond van gevallen, ^{als} dat dat van Brown gaat veronderstellen, dat komponisten ook na hun dood niets anders te doen zullen hebben dan komponeren, dan ziet men veel over het hoofd. Zelfs indien door sommige komponisten na hun dood nog stukjes worden geïnspireerd.

Maar vergeet niet: indien je als komponist een stukje zelf maakt en wilt inspireren, dan zul je dit nog moeten doen bij een bepaalde persoon. En wat die persoon als inhoud heeft, is uiteindelijk bepalend voor hetgeen je kunt inspireren. M.a.w. : wanneer je speelt op een piano, waarvan een aantal snaren kapot zijn, kun je de mooiste melodie in je hoofd hebben, maar wat er uit komt is maar zozo.

Indien een komponist bepaalde gewoonten, handigheidjes, een kentekenend gebruik van tempi b.v. heeft, zal hij zijn eigen stijl

mogelijk herkenbaar kunnen imiteren, maar veel verder zal hij bij een dergelijk instrument moeilijk kunnen komen. Iets, wat bij het geval Brown een grote rol speelt.

En wat Bomans betreft: deze is altijd een man geweest met zeer vele belangstellingen. Dat hij op grond daarvan probeert te inspireren, kan niemand hem kwalijk nemen. Dat hij bij deze inspiraties de finesse verliest, die specifiek voor zijn werk was, is betreurenswaardig, maar daaraan kan zelfs hij weinig doen.

Wanneer je wilt werken op aarde, ben je nu eenmaal gebonden door het instrument, dat je bespeelt. Wanneer ik werk door dit medium, ben ik beperkt door de mogelijkheden van dit medium. Indien ik door een ander medium werk, zullen mijn mogelijkheden anders liggen. Ik zal dan mogelijk dingen kunnen bereiken en doen, die voor mij nu niet mogelijk zijn. Maar omgekeerd zullen bepaalde zaken, die nu zonder meer voor mij mogelijk zijn, bij een ander medium voor mij tot de onmogelijkheden gaan behoren. Probeer u maar eens, een fagotsolo na te spelen op een piccolo. Dan weet u, hoe ik dit bedoel.

In alle gevallen, die u aanhaalt, hebben wij te maken met entiteiten, die vanuit de sferen het werk, waardoor zij op aarde bekend werden, proberen voort te zetten en de resultaten van hun activiteiten naar de wereld terug trachten te zenden door middel van inspiraties of andere wegen.

Dit zijn dan inderdaad uitzonderingen op de regel. Want wanneer je overgaat - doodgaat klinkt de meesten te hard in de oren, ook al betekent het precies hetzelfde - dan ben je een persoonlijkheid. Een persoonlijkheid omvat ook na de dood een besef, een voorstelling omtrent eigen ik, een aantal vaardigheden, waarop men trots kan zijn of niet en een belangstelling voor sommige zaken, die ver boven de gemiddelde norm van actie en waarneming uitgaat. Zo omvat de persoonlijkheid ook altijd weer bepaalde angsten, die voor de persoon bijzonder hevig kunnen optreden en het gedrag beheersen, zowel als een aanvaarding en beleving van andere zaken, die voor dit ik buitengewoon verheugend zijn, zelfs reeds als voorstelling, ofschoon die zelfde zaken voor anderen onaangenaam of onbelangrijk kunnen zijn.

Een persoonlijkheid is een complex van eigenschappen, samengehouden door een ikvoorstelling en bezielde door een vermogen tot beseffen en herinneren. En dat ben je wel degelijk, wanneer je overgaat.

Er zijn mensen, die denken, dat een mens die doodgaat, een tijdje op een vluchtheuvel staat te wachten, tot hij de tram naar hemel of hel zal kunnen pakken. Wat natuurlijk dwaas is, ofschoon ook hier geldt: wanneer je werkelijk denkt, dat je om verder te leven een tramhalte nodig hebt, je wel zult menen die te vinden ook.

Er zijn mensen, die niet zonder dergelijke zaken zich het bestaan voor kunnen stellen, zodat zij inderdaad bezig zijn met tramhalten, huisjes en zelfs met hun kleine ergernissen, die altijd voor hen een deel van de vreugden des levens uitmaakten. Want het zal u bekend zijn, dat er mensen bestaan, die zich pas werkelijk gelukkig en op hun gemak gevoelen, wanneer zij zich kunnen ergeren.

Je gaat dus over en probeert jezelf en je wereldvoorstelling zoveel mogelijk aan te passen, aan hetgeen je op aarde

geweest bent.

Je komt er wel snel achter, dat je geen echt lichaam meer bezit, maar dat interesseert je in feite niet zoveel. Wat je wilt, is immers kort na de dood vooral: rusten, gelukkig zijn, contact met bepaalde anderen opnemen. Maar veel verder ga je de eerste periode gemeenlijk toch niet.

Het zal duidelijk zijn, dat iemand, die gewend is in zich kontakten te ervaren van een hogere wereld, of b.v. een soort gemeenschappelijk bewustzijn, de neiging zal hebben dit contact als zeer belangrijk te beschouwen en er bovendien behoefte aan zal hebben zijn innerlijke ervaringen wat gemakkelijker tot uitdrukking te brengen.

Zo iemand zal daarom steeds weer trachten middels symbolen, associaties, gelijkenissen, beelden te scheppen, waardoor zijn innerlijke beleving in de termen van de wereld, waarin hij leeft, uitgedrukt zal kunnen worden.

Heeft iemand dit in het verleden vooral gedaan om zo anderen te bereiken, dan is de kans groot, dat men na voor het ik zeer belangrijke belevingen of herinneringen tracht ook op de wereld, die men heeft achter gelaten, iets daarvan kenbaar te maken.

Deze kenbaarheid is er echter geen meer van de eigen wereld en het middel, waardoor men zich tracht uit te drukken, verschilt gemeenlijk zeer veel van de eigen persoonlijkheid en de daarin gelegen bekwaamheden. Het resultaat doet dan ook denken aan een soort truc-opname, daar er zoveel filters moeten worden gepasseerd, vóór het eindproduct voor de mens bereikbaar wordt, dat het bijna is, of de oorspronkelijke gedachte een tikkeltje vervalst is.

Dit is voor vele komponisten, schilders en andere kunstenaars een reden om hun pogingen op aarde te werken en hun werken opnieuw met de mensheid te delen, al spoedig te staken. Soms laat het hen onverschillig, soms wijzen zij op grond van de eens behaalde resultaten de poging geheel af.

Maar nu kan er op aarde wel eens een medium zijn, dat door eigen instelling en interesse zich bijzonder aangetrokken voelt tot de persoonlijkheid van een of meer kunstenaars uit het verleden. Wat betekent, dat er in een dergelijk medium sprake zal zijn van een mate van konditionering, meestal gepaardgaande met vaardigheden en mogelijkheden, al dan niet bewust door de persoon zelf beleefd.

Belangrijk is de voorkeur en instelling, die zich tot bepaalde personen probeert te richten. Het effect is ongeveer, of je een telefoon oppakt en iemand belt. Stel, dat u om welke reden dan ook, een komponist opbelt en vraagt: Hebt u misschien een kompositie voor mij?

Het antwoord zal waarschijnlijk luiden: Wat hebt u dan nodig? Maar in het geval, waarover wij spreken, zal het antwoord hierop weer luiden: geeft niet, zolang het maar echt en kennelijk iets van uw hand is. Hebt u een idee?

De komponist zegt "ja" en fluit een paar toontjes. U noteert die of herhaalt die en spreekt vervolgens: dat is een kompositie van deze of gene. Maar is dit wel waar? Er is ten hoogste sprake van een motiefje of desnoods van een bepaald handigheidje, dat de komponist in kwestie vaak gebruikte. Maar zo iets staat dan toch wel geheel of grotendeels los van de werkelijke werken van zo iemand.

Stel je nu voor, dat een dergelijk contact zich vele malen achtereen afspeelt, zodat vele fragmenten worden ontvangen, compleet met meerdere eigenaardigheden of trucjes, die een bepaalde komponist eigen zijn. Zet die zaken allen achter elkaar en schrijf er boven, dat dit een werk van X, de bekende komponist is, telefonisch ontvangen....

Ziet u, waar je terecht kunt komen en wat de moeilijkheid is? Het meest belangrijke in dit geval is echter voor mij wel, dat de geest iemand is, die wordt aangesproken, opgebeld, desnoods zelfs lastig gevallen.

Het medium in dergelijke gevallen is dan iemand, die niet zonder meer geïnspireerd wordt, of ten hoogste een enkele maal door een bepaalde persoonlijkheid geïnspireerd wordt, maar daarna steeds weer tracht met dezelfde entiteit contact te krijgen.

Mogelijk is behoefte aan een bepaalde resultaat hierbij belangrijk, mogelijk is het eerder een kwestie van een gevoelde affiniteit voor een bepaalde persoon, die niet meer op aarde leeft. Maar in beide gevallen is er sprake van een krapachtige benadering, waarbij men zich wenden wil tot een bepaalde persoon en bereid is alle contacten aan die persoon toe te schrijven, of desnoods zich bezig te houden met een onbezielde replica daarvan.

Daaruit ontvangt men dan boodschappen, of meent men boodschappen te ontvangen, waarvan men zeggen kan: He, dat is toch iets van of: dit lijkt toch wel een beetje op de stijl van ... noem maar op: Mozart, Liszt, Bomans.

Het resultaat herinnert aan deze mensen, het lijkt er veel op, dat het aan vroegere werken in de stof verwant kan zijn, maar het is het net niet helemaal. Je mist er iets aan. De oorzaken daarvoor noemde ik u reeds.

Maar de werkelijke persoonlijkheid, die eens de genoemde naam droeg, is in de sferen mogelijk al lang met iets geheel anders bezig. Zo houdt b.v. Bomans zich voornamelijk bezig met muziek. Maar wist u dat b.v. Chopin zich met vormen van esoterie bezig pleegt te houden, terwijl Beethoven zich voornamelijk toelegt op contacten met andere werelden, dus met vormen van communicatie? Waarbij ik willekeurig enkele namen noem van personen, die mij enigszins bekend zijn.

De situatie in de sferen wijkt nogal af, van hetgeen men daaromtrent pleegt te veronderstellen. Dit betekent, dat zelfs entiteiten, die boodschappen omtrent hun ervaren door willen geven naar uw wereld, maar een klein deel van hun werkelijke belevingen zullen kunnen uitdrukken. Dit betekent ook, dat entiteiten, die doorkomen op aarde, zich aan oude manieren van uitdrukking en zelfs uit het verleden komende voorstellingen omtrent eigen persoonlijkheid moeten houden, terwijl zij in hun werkelijke wereld al heel anders zijn geworden. Wat de zaak natuurlijk al weer moeilijker maakt, zelfs wanneer je regelmatig door mediums pleegt door te komen.

Zo probeer ik op het ogenblik iets van mijn vroegere persoonlijkheid en stijl te imiteren. Ik imiteer voor u dus in feite mijn vroegere persoonlijkheid. Want in mijn eigen wereld ben ik reeds veel veranderd. Er zijn mogelijk dingen, die ik u wel zou willen zeggen, maar waarvoor ik geen voldoende termen ken. Zou ik trachten die toch uit te spreken,

zo zou het resultaat voor u nog saaiër en moeilijker klinken dan de troonrede.... Dus dat kan ik mij eenvoudig niet permitteren.

Ik kan alles natuurlijk wel gaan vereenvoudigen, maar dan blijft er van de werkelijkheid niets herkenbaars over. Ik moet dus steeds weer proberen zaken, die ik beleef of ken, zodanig uit te drukken, dat er voor mij nog een herkenning mogelijk blijft, terwijl gelijktijdig voor u een begrip mogelijk wordt, dat de werkelijkheid altans benadert.

Waarom ik dit doe? Omdat het voor mij deel uitmaakt van een reeks ervaringen of werkzaamheden - zoals men het noemen kan - die ik in mijn eigen wereld doormaak. Wat ik hier manifesteer, is maar een facet, van hetgeen ik werkelijk ben. Ik manifesteer dus niet mijn geheel persoonlijkheid.

Daarom kun je ook niet zeggen, dat je, wanneer je over gaat, met dezelfde dingen bezig blijft, die je op aarde reeds deed. O, ik heb heus wel doktoren ontmoet in de sfeer, die nog lange tijd bezig zijn geweest om dokter te spelen.

Er is b.v. een aardige oude man, die naar ik meen in uw stad woonde, een dokter Reddingius. De goede man heeft vanuit de geest nog enige tijd gedokterd. Hij had daarnaast bepaalde liefhebberijen. Op het ogenblik houdt hij zich meer bezig met zaken als toneel. Mogelijk wordt hij tonelist in zijn volgende inkarnatie. Of mogelijk gaat hij in de politiek, want wanneer je dokter bent en toneel kunt spelen, kom je ook daarin een heel eind.

In de sfeer zou je kunnen stellen, dat de man zoekt naar uitbeeldingsmogelijkheden. En dan niet in een eenvoudige rol, maar volgens de stijl van de oude inwijdingsspelen, een verpersoonlijken van hogere krachten, waardoor een verbinding met die krachten als deel van je eigen werkelijkheid mogelijk wordt.

Ik nam dit voorbeeld, omdat de man enige tijd middels een medium is doorgekomen en dus een z.g. geestelijke arts is geweest. Maar kun je op de keper beschouwd dan stellen, dat de man na zijn dood dokter is gebleven? Vanuit ons standpunt niet.

Bij het beschouwen van de feiten moet u het volgende niet uit het oog verliezen: De uitoefening van dit beroep was voor de man op aarde de enige mogelijkheid om zich op een voor hemzelf bevredigende wijze uit te drukken. Door dit beroep had hij contact met de wereld.

Wanneer hij wandelde, zag hij geen mensen voorbijgaan, maar een aankomende pneumonie, een nieraandoening, een leverkwaal en zelfs zijn patiënten waren geen menselijke personen met eigen naam en gestalte, maar een laryngitis, een bronchiaal carthaar of iets dergelijks.

De mens achter het ziektebeeld was voor hem interessant, omdat deze het ziektebeeld verklaarde en bovendien de mogelijkheid schiep, middels beroepskennis, het ik van de arts uit te drukken.

Toen de man overging was het voor hem moeilijk, ja, haast ondenkbaar, contact op te nemen met iemand, die niets mankeerde. Hij wilde kwalen hebben om zo met hem vreemde entiteiten contact te krijgen.

Het was noodzakelijk hem in contact te brengen met lijders om zijn aandacht te vangen. En je kunt moeilijk

in zomerland kwalen gaan fokken om de man een kans te geven zich te uiten. Wij kozen een andere weg door de man naar een medium te brengen, dat hij kon inspireren en zo aan anderen raadgeven. Hierdoor werden entiteiten, die dit mogelijk maakten voor hem, interessant en was beter contact met hem mogelijk te maken.

Enige tijd heeft onze vriend inderdaad dus nog arts gespeeld. Maar op de duur gaf hij er de brui aan, omdat naar zijn gevoel, hetgeen hij deed, zo goed als waardeloos was. Hij merkte op, dat het niet onmogelijk was, dat - wanneer hij een bepaalde kwaal omschreef als gekentekend door enige cyanose - het medium als geneesmiddel meende cyaankali voor te moeten schrijven en dergelijke dingen. De kwaal werd daardoor natuurlijk inderdaad de wereld uitgeholpen, maar toch op een manier, die onze arts niet aanvaardbaar vond, zodat hij zelfs het risico, dat een dergelijke vergissing ooit zou gebeuren, niet meer wilde riskeren.

Door dergelijke ervaringen en werkzaamheden komt een entiteit dus gemakkelijker los van de wereld en de mensen, die eens zijn bestaan uitmaakten. Maar stel nu eens, dat je een schrijver bent - niet Bomans, want deze was nog meer een brilliant causeur. En daarbij denk ik niet in de eerste plaats aan het rolletje, de komedie, die hij speelde met een borrel achter de kiezen voor een groter publiek, maar aan de man, die in kleiner gezelschap ernstig en toch gevat sprak over de zaken, die voor hem werkelijk belangrijk waren. Bomans heeft dus het volgende niet bepaald nodig.

Maar stel u voor, dat u een schrijver bent, die zich alleen geheel durft en kan uiten middels de boeken, die hij schrijft en alleen zo voor eigen gevoel een werkelijk contact heeft met de wereld. Bestaan is voor zo iemand ergens een wisselwerking tussen al, wat hij ondergaat en de figuren, die hij schept.

Het is wel duidelijk, dat zo iemand de eerste tijd vanuit de sfeer, waarin hij vertoeft, zal trachten mensen of anderen te inspireren. Iemand, die eigenlijk wat op eigen optreden verliefd is, zal willen optreden. Om een voorbeeld te geven: wanneer drs. P. overgaat, wordt het, zodra hij tot bewustzijn komt, voor hem lange tijd "heen en weer, heen en weer".

De eigen achtergronden moeten gereflecteerd worden in de wereld. Dit spel met het al als achtergrond is voor sommige mensen heel erg belangrijk. De drang zich zo tegenover de wereld te laten gelden is voor sommige mensen tot een deel van het ego geworden, zodat bestaan zonder dit niet mogelijk is.

Niet altijd zal men natuurlijk de mogelijkheid hebben om de oude manieren geheel te handhaven. Maar wanneer wij nogmaals drs. P. als voorbeeld nemen: de man zal mogelijk geen liedjes kunnen inspireren, maar wel iemand vinden, die vatbaar is voor ondeugdende limericks. En daarin is P. ook goed.

Eerlijk bezien moet je dus stellen: na de dood blijf je wel, wat je geweest bent, maar dit betekent nog niet, dat je ook alles blijft doen, wat je op aarde reeds gedaan hebt. De wijze, waarop je op aarde hebt leren leven, werken en denken,

zal wel bepalend zijn voor de mogelijkheid, die je in de geest zult vinden om met anderen contact op te nemen.

Daarmede dacht ik uw vraag reeds beantwoord te hebben. Mogelijk zijn er enkele aspecten, die u verder belicht wilt zien. Zo ja, dan kun u dit nu zeggen.

x Is het dus ook mogelijk, dat mevr. Brown in contact komt met iemand, die zich wel uitgeeft voor Beethoven of Brahms, maar dit niet werkelijk is?

- Die mogelijkheid bestaat zeer zeker. Alleen moet u wel een ding onthouden: Wanneer je te maken krijgt met een entiteit, die imiteert, zullen wij geen nieuwe gegevens of thema's aantreffen, maar wel een nadruk op kenmerkende stijlwaarden. Dan krijgt men een briljante imitatie, die echter geen nieuwe mogelijkheden biedt.

Denk niet, dat dit de mensen op zal vallen. Is het niet bekend, dat Chaplin eens naar een gemakerd bal ging als Charlie Chaplin - dus zichzelf - en een derde prijs daarmede won? Voor komponisten, schilders en schrijvers geldt iets dergelijks: zij zijn minder nadrukkelijk zichzelf dan iemand, die hen van buitenaf heeft waargenomen en dus nadrukkelijk alle uiterlijkheden nabootst.

Een kunstenaar werkt en spreekt vanuit zich. De afwerking, het aanwezig zijn van bepaalde persoonlijke stijlkenmerken is in feite secundair en wordt soms verwaarloosd, omdat de artist gegrepen is door de idee, die hij wil overdragen aan anderen.

De imitator zal echter altijd en in de eerste plaats op de uiterlijke vorm letten. De idee is voor hem niet zo belangrijk, maar de uitbeelding moet perfect zijn. Dan zal voor mensen in vele gevallen de uiterlijke perfectie van de kenmerken de werkelijke leegte van de imitatie verhullen.

Het zal in dergelijke gevallen ook t.a.v. de z.g. deskundigen, voor een nabootsende entiteit wel degelijk mogelijk zijn zich te doen doorgaan voor Beethoven enz.

Het kan dus wel. Het komt zelfs in de geest nogal eens voor, hoewel niet in de betere sferen. Maar waarom zouden geesten iets dergelijks niet mogen doen of kunnen, wanneer zoveel mensen op aarde zich ook voordoen, of zij heel iets anders zijn, dan zij beseffen innerlijk en onontkoombaar te zijn en betekenen.

U kunt de proef op de som nemen. Probeer eens in uniform agent te spelen. U zult zien, dat u alles goed en theoretisch geheel juist kunt doen en toch bent u nog net geen echte agent. De oorzaak is gelegen in het feit, dat u te zeer bezig bent met hetgeen u voorstelt, zodat de onverschillige zelfverloochening van de doorsnee agent u ontbreekt. Of neem een toneel rechter. Die is altijd plechtstatiger en geëmotioneerder dan een echte rechter. Oorzaak: de uitbeelding legt de nadruk op uiterlijkheden. De werkelijke rechter mag ijdel zijn, maar zelfs dan breekt zo nu en dan een vakkundige en bijna onverschillige houding door, die schijnt te zeggen: alles goed en wel, maar ik doe hier ook maar mijn dagelijkse werk. En juist dit blijkt moeilijk, zoal te imiteren zonder tot karakterale uitbeeldingen te vervallen.

Leken, die de zaak bezien, zullen soms menen, dat de toneelspeler toch een veel waardiger rechter is, dan degene, die beroepshalve een oordeel pleegt te spreken.

Maar de deskundige zal al snel ontdekken, wie de echte is, omdat de een denkt en uitstraalt als een rechter, terwijl de ander eerder een beeld geeft van een rechter.

Bij veel, wat doorkomt uit de geest, speelt dit een rol. Je zou alles, wat uit onze werelden tot u komt, dus moeten verdelen in twee hoofdklassen: de imitatie, waarbij het degene, die imiteert, gaat om de erkenning en mogelijk applaus en de werkelijke boodschappen. Daarbij blijkt, dat de werkelijke boodschap gemeenlijk minder perfect is, dat alles, wat echt is, vergezeld wordt door bijkomstigheden, die schijnbaar aan het geheel af kunnen doen, zoals humor, een mate van onverschilligheid, een zekere vanzelfsprekendheid, die in de imitatie niet aanwezig pleegt te zijn.

Het echte kenmerkt zich niet door zijn perfectie. Het zijn juist de kleine, ingebouwde onvolmaaktheden, die het wezen in de grotere totaliteit uitdrukken en zo het echte als zodanig herkenbaar maken.

Wat hopelijk een voldoende antwoord is.

x Ik begreep, dat een onbezielde astrale schil ook kan inspireren. Indien juist, hoe gaat dat dan?

- Een astrale schil kan worden opgebouwd door personen uit de geestelijke werelden, personen uit stofwerelden, of een combinatie van deze beiden.

De schil omvat natuurlijk vorm, kan zeer specifieke eigenschappen en kracht bezitten. Maar daar het hier om inspiratie gaat, kunt u het zich mogelijk als volgt voorstellen:

De schil werkt ongeveer als een soort casetterecorder. Wordt op de juiste knop gedrukt, dan neemt hij op. Maar weer-geven kan hij alleen, wat er eerst in is gestopt.

Wanneer ik door bepaalde impulsen uit te zenden eis, dat mij inspiratie gezonden zal worden en hierbij de juiste trilling bezit, druk ik a.h.w. op de knop van de recorder en ik ontvang een boodschap, die daar eens was vastgelegd. Dit antwoord slaat dus zeker niet geheel op je problemen. Soms klopt het, maar dat is net zo toevallig, als het zal zijn, wanneer u op een gegeven ogenblik vraagt, hoe laat het is en uit de radio, die aanstaat, klinkt meteen op: het is nu 2 minuten voor half een...

Soms lijken de antwoorden te kloppen, zonder dat er een werkelijke relatie is. U vraagt b.v. iemand, waar u heen zult gaan en een predikant roept u vanuit de radio toe: verdef en hel....

Zo ongeveer werkt dus de inspiratie middels een schil. Maar in een schil kunnen meerdere gevoeligheden en reeksen denkbeelden of zelfs krachten aanwezig zijn. Dezen responderen dan op een trilling, die gelijkwaardig is aan de kracht, die eens dit soort signaal in de schil vastlegde.

Zelfs u kunt, geconcentreerd denkende, soms in harmonie komen met een astrale schil. Dan zullen uw gedachten of delen daarvan in de schil vastgelegd zijn. Komt er nu iemand anders, die een vergelijkbare uitstraling heeft en niet zelf gekoncentreerd ergens aan denkt, dan is de kans groot, dat deze uw gedachten of een deel daarvan als "inspiratie" zal ontvangen.

Elke schil omvat honderden van dergelijke impulsen, zodat het zelfs mogelijk is, dat men door gelijke afstemming toch, gezien kleine verschillen, geheel andere "boodschappen" ontvangt.

De eigen afstemming is hierbij bepalend. De ontvangen boodschap zal hierdoor, ongeacht zijn bron, enige overeenstemming met de instelling van de ontvanger vertonen.

x Kan een bezielde entiteit wel meer weergeven, dan er is ingestopt?

- Ja. Een bezielde entiteit zou men in een vergelijk als mens kunnen aanduiden, de niet bezielde schil als kompu-
ter.

De kompu-ter zal evenveel of desnoods meer feiten kunnen bevatten dan de mens. Het kenmerkende verschil tussen kompu-ter en mens is echter het feit, dat de mens niet volgens vaste wetten associeert en andere dan feitelijke gegevens in zijn overwegingen kan betrekken. Er is dus een variatie van uitkomsten mogelijk bij een invoer van dezelfde gegevens. Dit laatste is voor een kompu-ter niet mogelijk.

De mens kan dus nieuwe denkbeelden tot standbrengen, die weliswaar gebaseerd zijn op oude gegevens, maar in zich een vernieuwing en nieuwe benadering betekenen, ook wanneer dit niet door de logica zou worden ondersteund.

Een levende entiteit zal dus meer mogelijkheden bevatten, zelfs wanneer het aantal inliggende gegevens kleiner is. Zij zal juister kunnen reageren en tot geheel nieuwe conclusies komen, ook wanneer dit door de gekende feiten op zich niet gerechtvaardigd is.

Een kompu-ter is altijd afhankelijk van de programmatie, waarbij het mogelijke antwoord ingebouwd is in de vraag, die wordt ingevoerd. De beantwoording zal altijd neerkomen op een ja of een neen. Onlogische en gevoelsmatige voorkeuren kunnen geen rol spelen.

De kompu-ter zal overigens evenmin als de mens in staat zijn alle verklaringen te geven, die nodig zijn om het gehele proces van keuze of conclusievorming te begrijpen. Ook zal een moderne kompu-ter geen eenheden bevatten, waardoor het mogelijk is preferentie uit te spreken op andere dan ratio-
nele gronden.

x U meent dus, dat de mens meer is dan een biologische kompu-ter?

- Inderdaad. Het meer is gelegen in de kombinatiemogelijkheden, die voor de mens bestaan op grond van eigenschappen, die in een kompu-ter tot op heden niet in te bouwen blijken.

Elke kompu-ter kent een voeding. Ook de hersenen, die afhankelijk zijn van een voldoende zuurstof en voedseltoevoer. Het menselijke lichaam en daarmee ook de voeding en de koppeling tussen waarnemingsmiddelen en brein, wordt beïnvloed door emoties. Wat betekent, dat de functie van de kompu-ter zich wijzigt onder invloed van stemmingen, die niet noodzakelijkerwijze van buitenaf worden veroorzaakt, terwijl de wijze, waarop de biologische hersenkompu-ter werkt, voortdurend mede bepaald wordt door gevoelens - vermoedens - in verband met het waargenomene.

Het gevolg is, dat op 'n enkele vraag geen concreet antwoord zal volgen, maar een reeks van deels op concrete feiten gebaseerde antwoorden beschikbaar zal zijn. De keuze uit die antwoorden betekent een reeks van ervaringen, die niet geheel logisch verklaard kunnen worden uit het voorgaande en zo een voortdurende aanvulling van vergelijkende waarden en

gegevens plaats vindt zonder invloeden van buitenaf.

Menselijke logica is emotioneel gebaseerd, de komputer hanteert een feiten- of robotlogica, die alles letterlijk neemt en minder dan de mens onderscheid maakt tussen juiste en in feite niet juiste gegevens, wanneer die als waarheid worden ingevoerd. De komputer is afhankelijk van het waardeoordeel van de programmeur, de mens kent een eigen waardeoordeel en kan dit zelfs behouden, wanneer een zeer vergaande konditionering de uiterlijke reacties geheel bepaalt.

Verder mag hierbij worden opgemerkt, dat een komputer een beperkte intake heeft, de mens heeft hier meer mogelijkheden. Feedback en zo leervermogen bestaat bij de mens voortdurend, daar men altijd betrokken zal zijn bij alles, wat uit gedachtenprocessen en daden voortvloeit.

De komputer heeft niet alleen gemiddeld minder mogelijkheden om de werkelijkheid met andere intakegegevens te vergelijken, maar kan bovendien slechts zelden reacties op uitgaande signalen korrigerend ervaren en bezien. Hierdoor minder zelfstandig leervermogen.

De komputer zal, gekonfronteerd met de signaalgrondwaarden - meestal magnetische velden of fluctuaties - niet meer verder functioneren, daar hierdoor bestaande gegevens beschadigd of uitgewist kunnen worden. De mens neemt geestelijke krachtvormen op, die voor die mens eveneens de basis vormen van zijn mogelijkheid tot onvangen van gegevens. De mens echter komt hierdoor slechts tot een hergepering van gegevens, terwijl van een werkelijk en blijvend uitwissen van aanwezige gegevens en ervaringen geen sprake is, ook wanneer sommige delen van het bewustzijn tijdelijk moeilijker toegankelijk zullen zijn.

Aanvoelen, bepalen van sfeer op grond van niet zintuigelijke waarnemingen, is voor de mens normaal. Niet voor de komputer. De meerwaardigheid van de menselijke komputer boven de uitgebreide rekenmachines, die antwoorden kunnen vinden door vergelijking van code, lijkt mij hiermede reeds aange- toond.

De mens kan tot een grotere veelzijdigheid van ervaren en combineren van ervaringen en thesen komen, dan de komputer tot op heden mogelijk is. De mens kan meer denkbeelden en reacties tonen op optredende feiten. De mens is niet afhankelijk van een ingebracht programma om op grond hiervan vragen te kunnen beantwoorden. Elke vraag betekent automatisch een poging tot beantwoording op basis van alle beschikbare gegevens.

De mens kan op grond van onvolledige gegevens tot konklusies komen, die vernieuwingen mogelijk maken. De komputer is hiertoe in veel mindere mate in staat en dan alleen, wanneer een nadrukkelijke opdracht in het programma werd gelegd.

De mens kan mogelijkheden postulieren, die nu nog niet werkelijk bestaan en op grond daarvan de huidige werkelijkheid op een andere wijze benaderen. De komputer kan dit niet, tenzij het postulaat wordt ingebracht als werkelijkheid van de tweede graad tegenover de verdere inhoud.

Hopelijk is dit alles u niet te ingewikkeld. Nog iets: een komputer werkt tweetallig, dus met ja en neen. Of nul en 1. Maar ga aan uzelf eens na, hoe de mens reageert.

De mens hanteert andere waarden, mogelijk weer te geven met ja, ja, misschien, misschien, misschien neen, neen. Er zijn zelfs nog tussenliggende gradaties aanwezig. Hierdoor is een grotere associatierijkdom mogelijk.

Indien u mechanistisch redeneert kunt u inderdaad stellen, dat de hersenen niets anders zijn dan een biologische komputer. Gaat men echter van gedrag en resultaat uit, dan zal men moeten stellen, dat tot op heden geen enkele komputer bestaat, die met de menselijke hersenen in mogelijkheden en werkwijze te vergelijken is.

Let wel: ik stel hier niet, dat een komputer minder opslagslagmogelijkheden heeft dan de hersenen. Er is een komputer denkbaar, die zelfs veel meer geheugeneenheden ter beschikking heeft, dan er cellen in de menselijke hersenen voorkomen. Maar de wijze van functioneren is niet vergelijkbaar, omdat een geheel andere selectie van feiten en mogelijkheden zich in de hersenen afspeelt, terwijl dezen altijd een corrigerende feedback kennen.

Vele reacties, die voor de menselijke hersenen normaal zijn, zijn voor een komputer niet denkbaar, omdat zij a-logisch zijn en als zodanig buiten het bereik vallen van een op logica gebaseerd geheel. Bij invoer van strijdige gegevens van schijnbaar gelijke belangrijkheid komt de mens tot een afweging, zelfs wanneer de waarden dwingend worden opgelegd. Een komputer zal in een dergelijk geval niet meer kunnen functioneren en afslaan wegens overbelasting, danwel om meer gegevens vragen en dus niet het vraagstuk benaderen.

x Je zou dus kunnen zeggen: de mens heeft het voordeel van de twijfel.

- Geheel juist is dit niet. De komputer kent ook wel degelijk iets, dat je twijfel zou kunnen noemen. Dit is waarschijnlijk, uitgedrukt in procenten van mogelijkheid.

Ik zou zeggen, dat de mens niet zozeer het voordeel van de twijfel geniet, danwel een voordeel dat je besef van betrekkelijkheid zou kunnen noemen, waardoor waarden nevensgeschikt, of aan elkaar ondergeschikt kunnen worden gemaakt, alleen op grond van eigen behoefte, tot een konklusie te komen.

De mens beschouwt en beleeft de wereld niet als een objectieve werkelijkheid zonder meer, maar zal in de werkelijkheid rond hem voortdurend subjectieve waarden invoegen. De komputer beschouwt alles als objectief juist of onjuist, de mens leeft in een subjectieve wereld, waardoor zelfs een beleving of afweging van het objectief onmogelijke voor hem bereikbaar is.

Belangrijk is hierbij, dat bepaalde gedachten het lichaam zodanig kunnen stimuleren, dat een gevoelsreactie dwingend optreedt, die op zijn beurt het gedachtenleven verder in subjectieve zin beïnvloedt.

x Bij M. Brown vraag ik mij af, of de initiatieven van haarzelf uitgaan danwel van andere zijde. En waarom zijn er niet veel meer Majorie Browns?

- In dit geval stammen de initiatieven van de aarde en zeker niet in de eerste plaats uit de wereld van de geest. Er zijn heel veel mensen, die iets dergelijks wel zouden willen bereiken, maar te zeer afwachten en zo tot een veel kleinere contactmogelijkheid komen. In dit geval is er sprake

van een persoon, die de herhaling van het fenomeen door eigen wil van de sferen afperst - ook al zal de persoon zelf dit niet zonder meer toe willen geven. Psychologisch is het overigens verklaarbaar, dat men juist dit persoonlijke behoefte-element terzijde schuift.

Er zijn trouwens zeer veel mensen, die schilderen of muziek maken en daarbij menen door geesten geïnspireerd te worden. Maar er zijn er maar heel weinig, die hun geïnspireerde muziek vastleggen en er zijn er zelfs nog minder, die - indien de kwaliteit redelijk is - zeggen, dat dit van gene of deze overleden komponist stamt. Degenen, die iets goeds op deze wijze te pakken krijgen, proberen het gemeenlijk onder eigen handelsmerk te verkopen.

Er zijn wel meer Majory Browns, indien u deze formulering wilt aanhouden. Zoals er heel wat schilders zijn, die, door een zich instellen op een bepaalde kunstenaar, onwillekeurig werken scheppen, die geheel beantwoorden aan de wijze van voorstellen en uitvoeren van een bepaalde overleden kunstenaar en zo meer bereiken, dan redelijk en technisch gezien tot de waarschijnlijkheid behoort.

Het bestaat dus wel. Maar de bekendheid van de bron blijft gemeenlijk verborgen, tenzij de aantrekkingskracht van het product vooral en in de eerste plaats ligt in het feit, dat het langs paranormale weg tot stand kwam.

In het geval Brown zou je je zelfs af kunnen vragen, of de vrouw niet zozeer de nadruk legt op de paranormale achtergrond van haar werk om daardoor een belangrijkheid te verwerven, die geen al te grote aansprakelijkheid inhoudt.

x Is iets dergelijks bij van Meegeren ook het geval geweest?

- Neen, of ten hoogste zeer beperkt. Van Meegeren had wel degelijk het vermogen zich in te leven, niet slechts in de technieken, maar ook in de denkwereld van andere kunstenaars. Maar hierbij dient men niet te vergeten, dat de man in de eerste aanleg een eigen en groot talent bezat.

Hij ging tot de z.g. vervalsingen over, omdat de kunstcritici voorgaven precies te weten, wat goed was en wat niet, wat echt was en wat niet en voor zijn eigen producten niet bepaald vriendelijk waren. Want volgens hen was van Meegeren niet goed als schilder.

Toen heeft van Meegeren hen laten zien, dat hij als Vermeer heel goed was. Maar dit was geen kwestie van inspiratie, maar van studie. Deze man heeft trouwens ook niet met moderne middelen geschilderd volgens de trant van Vermeer, tot de laatste toets. Hij heeft een studie gemaakt van de werkwijze van Vermeer en, zich in diens methoden inlevende, zal hij volgens mij wel een zekere harmonie verkregen hebben met de echte Vermeer. Maar uiteindelijk hebben wij hier toch te maken met de bewuste van Meegeren, die voor Vermeer speelde en zo Vermeer daar geestelijk iets bij heeft kunnen voegen, zo zal dit maar een betrekkelijk gering aandeel geweest zijn.

Dit was eenvoudig niet mogelijk, omdat van Meegeren zo voortdurend intens bezig was met het handhaven van de juiste penseelvoering, het imiteren van de werkwijze, het mengen van precies de juiste verven enz. De man werd gedomineerd door

zijn verlangen perfect te imiteren, dat dit alles overschaduwde en de inwerking van mogelijke paranormale of geestelijke inwerkingen ten zeerste beperkte. Inspiraties konden ten hoogste op de achtergrond een rol spelen - i.v.m. groepering e.d.

x Zou van Meegeren geen inkarnatie van Vermeer geweest kunnen zijn?

- Gezien datgene, wat hij onder eigen naam heeft geproduceerd, is dit op zijn minst uitermate onwaarschijnlijk. De eigen werken van van Meegeren ademen een geheel andere gedachtenwereld, dan die van Vermeer geweest is. Vergeet hierbij niet, dat Vermeer nog behoorde tot de symbolen hanterende hollandse school.

In de werken, die men bracht, werden toetsen gesteld, die een vaste en algemeen bekende betekenis hadden. Een hondje, een velletje papier, een kraag, die op een bepaalde wijze scheef zat of openstond, een pijp en de wijze, waarop die gehouden werd, de lichtval door een raam en de plaats daarvan t.a.v. de hoofdpersonen, een vogelkooi, leeg of met een vogel, het deurtje daarvan open of dicht, het had alles een bepaalde zin en gaf a.h.w. de inhoud van het schilderij meer diepte en een soort verborgen betekenis.

Anders gezegd: Vermeer was iemand, die vooral ook denkbeelden schilderde. Van Meegeren was iemand, die een gevoel probeerde te schilderen, maar dan wel binnen de beperking van voor anderen aanvaardbare vormen.

Het is een zeer groot verschil en het is moeilijk voorstelbaar, dat men van de ene levenstrant opeens en zonder meer tot de andere zou overgaan in een inkarnatie, waarin men wel de oude vaardigheid verder geheel behouden schijnt te hebben.

Wanneer een Vermeer in deze tijd terug zou komen, is de kans veel groter, dat hij een sterke esoterische belangstelling zou hebben en esoterisch magische voorstellingen zou voortbrengen, vol van symbolen. Dit zou een juiste compensatie vormen voor bepaalde aspecten van zijn vorige stoffelijke leven en een verdere ontplooiing betekenen van een werkwijze, die hij reeds beheerst.

Dit alles is natuurlijk speculatief. Vermeer blijft natuurlijk niet altijd dezelfde Vermeer. Dat gelijkenis een afstamming betekent, is op dit gebied even onwaarschijnlijk als de stelling, dat Piet Hein de directe voorvader is van Albert, of mogelijk in hem inkarneerde, ofschoon enige schuimerij beiden wel eigen was.

Waarmede ik maar wil zeggen, dat het volgens mij verstandiger is, dat u in het werk van kunstenaars niet het verleden zoekt te herkennen, maar het gevoel en de gedachten van het heden eerder daaruit tracht af te lezen. Want dat zijn de dingen, die nu belangrijk zijn.

Bovendien, wat hebt u er aan na te gaan, waar tonen, kleuren of woorden vandaan zijn gekomen, wanneer u daardoor het gehele werk niet in eigen waarde meer kunt waarderen. Want het werk is van deze tijd, geniet het dan volgens de normen van het heden. Maar als je Beethoven hoort, denk dan terug in de termen van zijn tijd om zo beter zijn bedoelingen te kunnen doorgronden.

Doe dit zoveel mogelijk, of het nu gaat om een Hals, een Mozart, een Rembrandt, een Wagner, of een Chopin, of wie u maar wilt. Tracht de kunstenaar te beseffen in de tijd, waarin hij scheidt en zijn scheppingen worden opeens veel begrijpelijker en ontdaan van mythevorming, die soms van een vlo een olifant, maar vaak ook van een engel een insect maakt.

x Ligt dit ook niet in massapubliciteit, waardoor er wat meer belangstelling komt voor het paranormale?

- In een wereld, waarin het abnormale voortdurend normaal genoemd wordt, ontstaat een toenemende belangstelling voor het paranormale in de hoop, dat men hierdoor eigen normaliteit zal kunnen handhaven.

Het is toch eigenlijk maar een rare wereld bij u. Mag ik enkele punten noemen, die ik vreemd vind? De negers moeten vrij worden in Rhodesië. Best. Maar aan de andere kant is zeker, dat je, wanneer die vrijheid zonder meer wordt gegeven, je gelijktijdig de blanken besteelt van al, wat zij daar tot stand hebben gebracht.

Je kunt dan wel redeneren, dat de blanken in dit land dan toch maar rijk zijn geworden, maar wanneer je ziet, wat die negers hadden, voor de blanken zich met hen bemoeiden, zouden die in het geheel niets hebben buiten een vrijheid, waar zij geen raad mee zouden weten.

Je kunt stellen, dat de blanken uitbuiters zijn, maar in de huidige situatie vraag ik mij toch wel af, wie wie nu eigenlijk probeert uit te buiten? Trouwens, elders zou een dergelijke vraag op zijn plaats kunnen zijn. Hebt u al eens nagedacht over de pretenties van de staat in Nederland en het verband tussen dit alles en de aardgasprijzen?

Vergeef mij, dit kan geen uitbuiting zijn, want de staat is geen bedrijf. De staat is alles toegelaten, want dit strekt immers tot nut van het algemeen? Toch lijken mij bepaalde ontwikkelingen meer gemeen dan algemeen.

Een ander voorbeeld. Men klaagt over een te grote werkeloosheid, die men wil opheffen door bijdragen te geven voor investeringen. Maar wat hebben, gezien de huidige lonen, de bedrijven het hardste van alles nodig om te blijven bestaan? Machines, die beter en vooral goedkoper werken dan arbeiders: als maatregel tot werkeloosheidsbestrijding vind ik iets dergelijks nogal zonderling.

Ik kan u meer van dergelijke vreemde zaken noemen. Hoe komt het b.v., dat men ten uwent schijnt te willen aannemen, dat geen politicus omkoopbaar is? Iemand van het koninklijk-nou ja, praat er niet meer over. Maar een ambtenaar of politicus toch niet? Omkoopbaarheid bestaat hier ten lande niet. Of wil men liever niet weten, wat er overal werkelijk gespeeld wordt? Nu ja, in een enkel geval misschien, wanneer je iemand lekker een hak kunt zetten, maar verder....

In de Usa is het al precies zo. Nixon was een schoft en de Watergate was onvoorstelbaar. Maar wat is er veranderd? Men spreekt niet meer van loodgieters, maar mogelijk van electriciens, maar meer verandert er op korte termijn niet, want het zelfde systeem woekert nog steeds welig.

Zeker, er komen overal misbruiken naar buiten, die schandalen veroorzaken. Maar verandert de onthulling en het

schandaal werkelijk iets? Uiterlijk misschien, maar zolang de mensen zelf niet veranderen, blijft de reden voor dergelijke schandalen wel bestaat en verandert de wereld niet echt.

Soms vraag je je af, hoe het in hemelsnaam mogelijk is. Mogelijk zetelt er binnenkort weer een tegenpaus in Avignon, want het is voor vele z.g. christenen kennelijk belangrijker, hoe en in welke taal je de riten volbrengt dan de vraag, of men in het dagelijkse leven zich werkelijk als christen gedraagt.

Men staat kennelijk hierbij niet stil, maar de gehele wereld is vol van dergelijke tegenstrijdigheden. De mensen voelen dit aan, geloof mij, ook wanneer zij hun gevoelens niet geheel weten te analyseren.

De mensen voelen ergens wel degelijk aan, dat de kwestie van voor of tegen abortus zijn, geen politieke, maar een godsdienstige zaak is. En wanneer de mensen denken, dat zij ook nog democraten zijn, dienen zij toch een ieder wel de mogelijkheid te geven volgens zijn geloof te leven en te handelen, zolang dit de gemeenschap niet schaadt. Men heeft als democraat zeker niet het recht eigen morele maatstaven zonder meer aan anderen dwingend op te leggen. Waarbij ik het al dan niet wenselijk zijn van deze praktijk buiten beschouwing laat. Want ik geloof niet, dat daarover iemand iets zinnigs zal kunnen zeggen, buiten degene, die wil inkarneren in onze wereld en de wordende moeder in uw wereld.

Over dergelijke zaken zaagt men elkaar dagen lang door. Maar ondertussen neemt het geweld in de steden toe, neemt overal het aantal moorden en mishandelingen toe, neemt het aantal verkeersongevallen van ernstige aard op de weg en in de steden toe. Bedrijfsongevallen komen de laatste tijd weer in grotere en ernstiger mate voor.

Maar daarover wil men zich kennelijk niet zo druk maken. Die mensen zijn er immers al? Dan kunnen zij, wat de idealisten betreft, sterven.....

Waar blijf je met dit denken? Mensen, die in een wereld moeten leven, waarin eigenlijk het hanteren van de norm voornamelijk schijnt te betekenen, dat je moet doen, alsof je niets bemerkt, opdat je het vooral eens kunt blijven met je buren, moeten wel wegvlugten voor de wereld, waarin zij leven.

Waar moeten die mensen heen? Hun wereld afwijzen betekent al snel, dat zij ook zichzelf, eigen wijze van handelen en leven, moeten gaan afwijzen. Want ook de gewone mensen zijn nadrukkelijk mede aansprakelijk voor een groot deel van de onaanvaardbare ontwikkelingen in deze dagen, of dit nu de vraag is van het al dan niet ontstaan van een tegenpaus, de vraag of democratie werkelijk wordt toegepast of niet, danwel de vraag, of het verkeer veiliger kan worden of het milieu schoner. Iedereen weet, dat hij bij dit alles zelf betrokken is.

Dan vlucht je weg voor de harde feiten en is het heerlijk, wanneer er iets komt, dat paranormaal is, om je daarmee bezig te kunnen houden. Dan ben je bezig met een andere wereld dan je jouwe en kun je problemen en verantwoordelijkheden wel even vergeten.

O, het is een leven na de dood, dat een grote rol speelt. Maar bovendien kun je je uitleven tegenover een reeks fenomenen, waarvoor geen vaste uitleg bestaat.

Er zijn dingen, waarover je zonder veel verplichting gezellig kunt kissebissen en je kunt een doe-het-zelf geloofje opbouwen, dat je niet eens openlijk behoeft te belijden en dat je toch rechtvaardigt in eigen gevoelens. Heerlijk,

Het paranormale, het occultisme en de magie maken in deze dagen veel meer en op veel meer mensen indruk dan in het nog nabije verleden. Want een leven, dat nog werkelijke mogelijkheden bood, waarin je als mens zelf nu kon bereiken, handelen, streven, vechten, was er niet zoveel behoefte aan geloof en wonderen. Maar de mogelijkheden nemen af en de mens, die zich gevangen voelt in een ontwikkeling, die hij niet wenst, maar ook niet meent te kunnen afremmen of voorkomen, zoekt een uitweg, een vluchtweg. Het occultisme biedt er een. Want weinig feiten staan vast, maar vele interpretaties zijn mogelijk en men kan streven naar innerlijke avonturen en een gevoel van meerwaardigheid aankweken tegenover anderen "die nog niet beter weten".

Let wel, de mens vlucht gemeenlijk niet in de richting van het occulte en paranormale, omdat hij opeens zo bewust is geworden. Men reageert zo, omdat men zich van andere zaken liever niet meer zo erg bewust wil worden.

Wat overigens vanuit ons standpunt niet geheel negatief is, want de mensen gaan zo een reeks afwijkende ervaringen opdoen en komt zo tot een denken, dat zich niet meer laat begrenzen door het geschermtsel met normen in de maatschappij. Men komt tot persoonlijke ontwikkelingen, waardoor men het gebeuren, maar op de duur volgens mij ook eigen ik op een andere wijze dan tot dan toe zal gaan benaderen.

Zo kan uit dit alles wel degelijk een bewustwording voortkomen, kan het paranormale een toenemend grote betekenis verwerven in de wereld van de mensen. Maar zover is het zeker nog niet en 't zou dwaas zijn om te ontkennen, dat voor velen paranormale zaken in feite niet veel meer betekenen dan een mogelijkheid uit de alledaagse werkelijkheid weg te vluchten en eigen verantwoordelijkheden en beperkingen even te vergeten.

Denken, dat de geest het wel op zal knappen, of dat je zonder meer God als ingrijpende scheidsrechter kunt laten optreden, wanneer de mensen elkaar het leven onmogelijk maken, is dwaasheid. Dergelijke zaken berusten allen op resonantie, een meeklinken, een harmonie met het andere, die eerst in jezelf moet ontstaan. Het andere, wat meeklinkt, behoeft je dan in feite niet eens meer te omschrijven of te bepalen. Wanneer deze weerklank eenmaal gevonden is, volgt een reeks invloeden en veranderingen en als vanzelf.

Ik meen, dat de mensheid inderdaad in deze richting gevoerd zal worden. Maar wanneer dit al het doel is, zo loont het toch niet te vergeten, dat de mensen komen voor sensatie of een vrijworden van bepaalde onaangenaamheden in de wereld.

Ik meen, dat ik hiermede een voldoende antwoord heb gegeven. Zeg niet, dat het bewustzijn in deze dagen eenvoudig wordt overspoeld door het paranormale. Zeg eerder dat door de situatie, waarin in deze tijd een groot deel van de mensheid zich bevindt, de mensen eerder geneigd zullen zijn zich met het bovenzintuigelijke en onverklaarbare bezig te houden. Zo als de mens door deze toestanden eveneens meer bereid zal

zijn de logica en wetenschappelijke benaderingen, waarop hij zich voor liet staan, tijdelijk wat terzijde te schuiven en vooral in dringende situaties meer op zijn gevoelens dan op zijn verstand af te gaan. Hierdoor wordt de mens gekonfronteerd met 'n andere wijze van leven, een nieuwe wereld. Maar dat beseft hij pas veel later. Nu meent men alleen maar geïnteresseerd te zijn in zaken en mogelijkheden, die met het heden niet al te veel te maken hebben.

Want de mens van heden is geneigd zijn wensen als feiten te behandelen. Dit vormt voor velen de grootste belemmering bij hun bewustwording.

Dit was geen avond met een echt onderwerp. Maar uw vragen hebben hopelijk voor u interessante onderwerpen opgeleverd.

x Mag ik nog vragen: bestaat in het hiernaamaals het aspect genade zoals op aarde, is het een kracht die je helpt om verder te komen?

- Oneerbiedig gezegd : aan onze kant is genade zo iets als een skilift. Het is er altijd, maar wanneer je naar boven wilt, moet je er heen gaan, goed gaan staan., de stang grijpen de de dwarsstang onder het achterwerk drukken, dan pas ga je werkelijk omhoog.

Mensen zien genade als een goddelijke gunst, aan een enkeling verleend. Ik meen, dat het eerder een eigenschap is van God , van het wezen van de kosmos. Je kunt het in je bestaan, stoffelijk zowel als geestelijk, nooit geheel met eigen krachten af. De kracht, waarvan ook jij deel bent, is altijd tot je beschikking. Maar alleen, wanneer je bereid bent met eigen krachten zo te werken, dat je van de meer kosmische mogelijkheden gebruik kunt maken.

waarmede ik helaas mijn bijdrage moet beëindigen. Ik dank u voor uw aandacht en wens u een goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Ik heb reeds van mijn voorganger vernomen, dat u sterk bent in interesse , maar zwak in onderwerpen. Maar mogelijk hebt u toch nog een onderwerpje in petto?

x Tijd. Timing.

- Tijd is een ritme van beleven. Je vergeet dit als mens gemeenlijk, omdat je een gemeenschappelijke tijd kent, die bepaald wordt door de klok en de wisselingen van licht en duister.

Maar bij nader overweging blijkt, dat elk lichaam een eigen ritme heeft, terwijl ook de wijze, waarop je denkt, niet aan de klok is gebonden, maar eerder aan een persoonlijke toestand van verdieping, resulterende in tijdsbesef op het ogenblik, dat een konklusie is bereikt.

Lichaam en verstand kennen ook verschuivingen van tempo. Wanneer je met anderen een goed contact wilt bereiken, is het soms mogelijk je eigen ritme daaraan aan te passen. Vaak echter zul je het besef van de anderen moeten wekken door een prikkel te scheppen, waarbij de gelijkmatigheid van

reageren en denken bij de anderen wordt doorbroken. Men noemt dit " timing".

Je kunt daarvan zelfs een soort kunst maken, waarbij echter je eigen gevoelswereld bepalend is voor deze timing. In de muziek kan timing betekenen, dat je een ritme iets voor de melodie uit laat lopen, wanneer je een noot even te lang of te kort aanhoudt, wanneer je een pauze maakt, die net niet in het ritmische patroon ligt, dat je volgt en daar toch zich onmiddellijk weer schijnt te voegen.

Zelfs kan een zanger, door een woord in zijn tekst een wat andere nadruk te geven, een ander accent te geven dan verwacht is, hierdoor een grotere binding krijgen met zijn gehoor, mits hij hierbij uitgaat van het ritme, dat de anderen op het ogenblik als tijdservaren kennen.

Zo ontstaat een verandering, die de anderen treft, ook al weten zij waarschijnlijk niet eens, waarom. Wat gedaan werd, was niet veel meer dan hun denken en ervaren in een bepaald ritme brengen. om dit daarna kort te verstoren, waardoor hun aandacht werd gewekt.

Bij woorden maakt men gebruik van een pauze, of een afwijking van de gang van gedachten. Bij muziek onderbreekt men een gelijkmatigheid. Timing betekent dan, dat je net iets vroeger of later inzet, dan de anderen zouden hebben gedaan.

Kortom, je laat de mensen wakker schrikken, waardoor zij, hetgeen je produceert, veel beter ondergaan en intenser ervaren, dan in een volledige gelijkmatigheid het geval zou zijn.

Zelfs wanneer je tekent of schildert, is dit afwijken van de verwachting, hoe dan ook, van belang. Wanneer alles gelijkmatig, gelijkwaardig en mooi is, blijft het geheel vaak nietszeggend. De beschouwer kan in eigen ritme verwerken en ondergaat dus geen schok, die de aandacht in het bijzonder wakker roept.

Stel echter, dat je een schilderij maakt, dat voornamelijk in tonen van blauw is gehouden en daarin op een onverwacht punt een toets van wit, goud of desnoods rood brengt, zodat de beschouwer hierdoor uit zijn ritme wordt gebracht. Je zult zien, dat deze ongewone toets de beschouwer bioloogert en tot een nadenken over het doek brengt.

De betekenis van het geheel wordt hier eveneens veranderd. De mens pleegt op een bepaalde wijze te associëren. Hij neemt normalerwijze waar in een ritme, dat gebaseerd is op het tempo, waarin zijn zintuigen hun prikkels overbrengen en de hersenen dezen associatief kunnen verwerken.

Nu wordt men gekonfronteerd met een prikkel, een punt, dat met dit normale verwerkingsritme vloekt en toch in het geheel past. Dit dwingt tot herwaardering en herbeschouwing. Wat impliceert, dat men gevoelens ondergaat en denkbeelden oproept, die anders niet naar voren getreden zouden zijn.

Juiste timing betekent, dat de mensen zich gaan afvragen, wat er aan de hand is en gevoelens ervaren, die zonder de afwijking van de norm niet zouden zijn ontstaan. Met een goede timing kun je dus veel bereiken.

Ook wij maken van timing in zekere zin gebruik. Wanneer je langere tijd met zeer ernstige woorden bezig bent, slapen

de toehoorders in, dromen voor zich heen. Dan moet je onverwacht en zonder dat iemand verwacht dat het komt, er een paar eigenaardige woorden tussen werpen, een grap maken, een tegenstelling scheppen.

Er zijn mensen, die dan betreuren, dat de sfeer gebroken wordt. Maar mits de timing juist is, blijkt het resultaat eerder het tegengestelde te zijn: zonder dit zou men zich van die sfeer veel minder bewust worden, zou men zich minder scherp realiseren, wat er tot dan toe gezegd is. Want de mensen hebben de neiging om, alles bevestigend, in te dommelen, wanneer zij iets mooi vinden, door de onderbreking schrikken zij dan weer wakker.

Juiste timing is een kunst. Onderbreek je te vaak, maak je te vaak grappes enz., dan wordt dit in zichzelf een norm en zal een ieder klaar zitten om de volgende grap te lachen. Ontdek je, dat je die fout gemaakt hebt, dan dien je opeens scherp emotioneel te spreken. Dit heeft dan een soortgelijk effect.

Timing is dus niet alleen een kwestie van een ingrijpen in een bepaald tijdsritme, maar baseert zich op een schokwerking door een opeens breken van een ritme, dat allen ongeveer gelijkelijk tot dan toe ervaren hebben.

Let wel: de afwijking mag nooit groot genoeg zijn om te vervreemden of te verwarren, maar dient slechts kort een pauze te scheppen, waardoor de mens genoopt wordt alles zich beter te realiseren en ook meer emotioneel te ondergaan.

Dat is het grote van b.v. een goed konferencier: de pointe is vaak meer afhankelijk van de timing, de wijze, waarop zij overrompelt en zo tot reactie dwingt, dan door een buitengewone geestigheid.

Zelfs een beweging kan door timing een bijzondere nadruk krijgen. Zij moet onverwacht, voor of na een woord bijvoorbeeld, gemaakt worden, maar zo, dat zij op dat ogenblik in feite niet verwacht wordt.

In uw eigen leven zult u iets dergelijks ervaren. Want elke mens kent zijn eigen tijdssequenties, waarop al zijn reacties en gedachten zijn afgestemd. Wanneer er nu opeens en zonder voorbereiding iets gebeurt, dat in dit ritme niet past, beleeft u het intenser, herinnert u zich dit langer en worden u verdere reacties hierdoor langere tijd mede bepaald.

O, er zijn wel uitzonderingen natuurlijk, maar wanneer je eerlijk bent, zul je toe moeten geven, dat zelfs je schijnbaar avontuurlijk leven toch ontaardt in een sleur. De achtergronden van het menselijke leven bestaan uit sleur, zelfs tijdens oorlogen en rampen. Zelfs degenen, die beweren, dat zij nu toch werkelijk altijd intens leven, zullen na enig beraad toe moeten geven, dat hun veel geroemde vrijheid in feite meestal berust op de sleur van een drankje, een grietje en dan de volgende morgen hoofdpijn.

Zelfs wanneer je in je leven meent, dat een bepaalde sleur toch niet meer te harden is, kun je de gewoonte niet opeens en bewust breken. Wel kun je bewust even iets afremmen of bewust iets doen, even voor je het normalerwijze zou doen. Dan ontstaat een andere reactie in u en komt u inderdaad in een andere situatie te verkeren. De verveling valt

dan snel weg. Zelfs spleen is niet veel anders dan de voortdurende gelijkmatigheid van 't bestaan, waardoor men niet meer in staat is alle aspecten, van hetgeen men doen en beleven kan, nog geheel aan te voelen of zelfs bewust te gaan ervaren.

Beheers uw persoonlijke tijd wat meer. U weet heus wel wat timing in persoonlijk opzicht betekent. Het is b.v. een auto, die je aan ziet komen, inschatten op snelheid en betrouwbaarheid, zodat je kunt weten, dan en dan kan ik, zonder gevaar en zonder een te hoog tempo te hanteren, oversteken.

Kijk wat meer naar de feiten en pas uw reacties daaraan, tegen uw gewoonte in, eens wat aan. U zult verbaasd zijn over uw resultaten. En u zult zich steeds eenvoudiger aanpassen aan afwijkende mogelijkheden en situaties. Ook in het contact met medemenssen. Zelfs voor je geestelijk leven geldt dit. Waarom zou je voor jezelf niet eens meer bewust een tegenstelling scheppen, maar dan wel zo en op een ogenblik, waarop je meent die tegenstelling goed te kunnen verwerken. U zult hierdoor ook innerlijk bewuster worden.

Om af te sluiten: het gehele leven van de mens wordt beheerst door tijd. Maar niet alleen de tijd van de klok, of zelfs van de zon, maar vooral zijn innerlijke tijd, die zijn mogelijkheden bepaalt.

Leven is werkelijk: beleven, veranderen en toch je innerlijke samenhang behouden. Maar ja, dat betekent veranderingen, die mensen gemeenlijk minder aanvaardbaar vinden. Jezus in Zijn tijd was b.v. iemand, die alles nieuw wilde maken, alles wilde veranderen. Sindsdien zijn de mensen voortdurend bezig in Zijn Naam alles bij het oude te houden, zo goed zij maar kunnen.

Men heeft geen gevoel meer voor die veranderingen van innerlijk ritme en uiterlijk ervaren, die een vernieuwing en een bewetwording betekenen. Tijd zowel als timing zijn elementen van vernieuwing, waardoor de nadruk in het leven anders kan gaan vallen en de betekenis van de dingen zich voor je wijzigen kan.

Waarmede ik u mogelijk een nuttige tip heb gegeven. En om die voor sommigen meer praktisch te maken: Indien u zich weer eens ergert over het tomeloze geklets op de t.v. en u zoudt ook over een platenspeler beschikken, draai dan eens het geluid weg en speel b.v. een plaagje van Toon Hermans - die past bij een toespraak van den Uyl, zoals Wim Kan bij de gebaren van een dagsluiter.

U zult de spreker heel anders beschouwen en ook de tekst van het plaatje geheel nieuw beleven. Vooral omdat u, wanneer het plaatje gespeeld is, altijd toch weer even het geluid zult aan zetten om te horen, waarover de spreker het nu weer heeft. En zo krijg je dan altijd nog weer een leuke verrassing ook.

Maar ik moet gaan sluiten. Daarom: wanneer je b.v. in je werk of anderszins in een sleur terecht komt en u er moe van wordt, schep zelfs een storing, een ergernis. U zult zien, dat u beter werken kunt en bovendien er een beter humeur bij behoudt.

Goeden avond.

(bekort)

d.d. 23 september 1976

-0-0-0-0-0-